

Arrest

nr. 322 890 van 6 maart 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HERMANS
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 september 2024 waarbij een aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater) en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 7 november 2017 in België in het huwelijk met de heer D.U., die op 28 april 2016 een onbeperkt verblijfsrecht heeft verkregen op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 oktober 2021 dient verzoekster een eerste aanvraag in voor een toelating tot verblijf op basis van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet om gezinshereniging te verkrijgen met haar echtgenoot. Deze aanvraag wordt op 3 oktober 2022 onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 6 januari 2023 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor een toelating tot verblijf op basis van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet om gezinshereniging te verkrijgen met

haar echtgenoot. Op 4 september 2024 beslist de gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat deze aanvraag onontvankelijk is. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §3, tweede lid of §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, §2, tweede lid of artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 09/01/2023 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid 3° van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

*Naam: [A.]
Voorna(a)m(en): [V.]
Nationaliteit: Georgië
[...]*

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om ginds een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals wordt bepaald in artikel 12bis §1 tweede lid, 3° van de wet van 15/12/1980.

De buitengewone omstandigheden worden geval per geval onderzocht. De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of naar een land waar zij tot verblijf is toegelaten, om de machtiging aan te vragen, dit door gegevens die zowel in België als elders kunnen worden gesitueerd.

Betrokkene diende op 09/01/2023 een verblijfsaanvraag op basis van artikelen 10 en 12bis §1 tweede lid, 3° in, dit in functie van haar echtgenoot, dhr. [U.D.] (RR [...], hierna de referentiepersoon).

Bij deze aanvraag werden de volgende documenten voorgelegd:

- motivatiebrief dd. 05/01/2023*
- kopie van de paspoorten van betrokkene en referentiepersoon*
- kopie van de verblijfstitel van de referentiepersoon*
- attest van hoofdverblijfplaats van de referentiepersoon dd. 21/12/2022*
- Belgische huwelijksakte dd. 07/11/2017 van betrokkene in referentiepersoon*
- attest van de mutualiteit van de referentiepersoon dd. 13/12/2022*
- opschrift van de mutualiteit inzake betrokkene dd. 13/12/2022*
- medisch attest op naam van betrokkene dd. 28/12/2022*
- uittreksel van het strafregister van de referentiepersoon dd. 20/12/2022*
- uittreksel van het strafregister van betrokkene dd. 21/11/2021 met vertaling en apostille*
- registratieaanvraag en registratiebewijs van de huurovereenkomst, samen met een kopie van diezelfde huurovereenkomst dd. 01/11/2016 + foto's van het pand*
- medische attesten inzake de referentiepersoon dd. 19/02/2020 en 21/11/2022*
- rekeninguittreksels op naam van de referentiepersoon gaande van mei 2020 t.e.m. juli 2021*
- arbeidsovereenkomst op naam van de referentiepersoon dd. 28/11/2022 samen met de loonfiche van december 2022, een herbekening van november 2022 en een overzicht van de gepresteerde uren*
- vakantieattest dd. 02/12/2022 op naam van de referentiepersoon met info over het verkregen vakantiegeld*

Tot op heden hebben wij geen andere documenten ontvangen.

In de motivatiebrief haalt de raadsman volgende elementen aan inzake de buitengewone omstandigheden van betrokkene: dat zij geboren is in Georgië en op moment van de aanvraag 33 jaar oud is, dat zij de referentiepersoon 11 jaar geleden leerde kennen, dat hij het centrum van zijn belangen sedert 2010 in België heeft, dat zij erna feitelijk samenwonen en erna zijn getrouwd, dat de referentiepersoon over een geldige verblijfskaart beschikt, dat zij al 12 jaar samenwonen, dat het voor betrokkene onmogelijk hetzij bijzonder moeilijk is om een visum te bekomen in haar land van herkomst, dat wij moeten rekening houden met het hoger belang van het kind cf. art.12 bis paragraaf 7, dat wij bij verwijderingsbeslissingen ingevolge art.74/13 ook rekening moeten houden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand, dat o.b.v. art. 3 en 8 EVRM haar langdurig verblijf in België in aanmerking moet worden genomen, de medische toestand van haar echtgenoot (“prangende gezinsomstandigheid”), de bemoeilijking van de huidige COVID-19 situatie, en dat zij op moment van de aanvraag bijna 4 jaar gehuwd zijn in België en dat zij om die reden vraagt om de

aanvraag tot gezinshereniging in België in te dienen, dat door de erkenning en registratie van hun huwelijk blijkt dat de Belgische Staat betrokkene haar heeft gedoopt in haar huidige illegale verblijfsstatus en dat het gedogen van een onwetende verblijf van betrokkene op zich al een buitengewone omstandigheid uitmaakt (arrest RvV nr.234.621 30/06/2020), dat zij afkomstig is uit [G.] uit [A.], dat zij hier meer dan 10 jaar verblijft en elke vorm van contact met haar familie en vrienden heeft verloren, dat zij nergens terecht kan, dat de bevoegde ambassade gelegen is in Bakoe en dat het disproportioneel zou zijn om te verwachten dat zij via deze omweg een dure reis zou bekostigen en dat ze zou worden gescheiden van haar echtgenoot, dat ze zich in een precare financiële situatie bevinden waarin het voor betrokkene niet toegelaten is om te werken en dat de referentiepersoon o.w.v. medische problematiek geruime tijd aangewezen was op het OCMW maar dat hij dat nu niet meer ontvangt.

Onze dienst frons de wenkbrauwen bij de schets van de chronologie die de raadsman verhaalt: klaarblijkelijk leerde zij de referentiepersoon op moment van de aanvraag (zijnde 09/01/2023) 11 jaar geleden kennen maar zouden eveneens op moment van de aanvraag al 12 jaar samenleven. Betrokkene en referentiepersoon huwden in 2017, d.w.z. +- 6 jaar vooraleer de aanvraag gezinshereniging werd ingediend. Het is volstrekt onduidelijk waarom de raadsman in zijn verzoekschrift dd. 2023 argumenteert dat dit 'thans gedurende bijna 4 jaar' betreft. Hoe dan ook: betrokkene huwde in 2017 inderdaad met de referentiepersoon in België. Op basis van de gegevens in het administratief dossier merken wij dat zij geruime tijd en tot op heden samenleven. Wij oordelen niet dat betrokkene geen verwantschap mag hebben met de referentiepersoon. Het feit dat zij geruime tijd eerst feitelijk hebben samengewoond en erna als echtgenoten wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier in casu niet ter discussie staat. Het voorgelegde attest van hoofdverblijfplaats van de referentiepersoon en de huwelijksakte interpreteren wij in dezelfde sfeer: de verwantschap wordt niet in twijfel wordt getrokken. Het loutere feit dat betrokkene en referentiepersoon geruime tijd samenwonen op hetzelfde adres kan daarentegen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het feit dat zij zich hier als volwassen persoon bewust in het Rijk heeft gevestigd en zij hier klaarblijkelijk meer dan 13 jaar heeft geleefd is echter een situatie die zij zelf heeft gecreëerd. Zelfs als betrokkene hier reeds al die tijd langdurig verblijft samen met de referentiepersoon, moet zij immers nog altijd concreet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of het land waar zij verblijfsrecht heeft. Onze dienst acht dit op basis van de stukken in de aanvraag niet bewezen.

Daarenboven is de registratie van een huwelijk in 2017 door de burgerlijke stand geen vrijgeleide dat betrokkene niet de benodigde stappen zou kunnen of moeten zetten om via de bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger een aanvraag in te dienen. De raadsman haalt dit aspect aan via arrest nr. 234.621 van 30 maart 2020 maar hoe dit concreet voor betrokkene wordt vertaald, kunnen niet worden aangenomen. Immers, arrest nr. 234.621 had betrekking op de zeer specifieke situatie van een vreemdeling die het voorwerp had uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten dat door gebrekkige motivering werd vernietigd door de Raad en waarna geen nieuw bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Dit arrest betreft geen verblijfsaanvraag op basis van gezinshereniging artikelen 10 en 12bis §1 tweede lid, 3°, noch valt dit klakkeloos over te nemen in de context van een registratie van een huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand. De loutere vermelding van dit arrest in de motivatiebrief van de raadsman laakt concrete bewijslast waarom dit specifiek voor betrokkene van toepassing zou zijn. Bijgevolg nemen wij dit niet in aanmerking.

De raadsman schrijft dat het voor betrokkene onmogelijk hetzij bijzonder moeilijk is om een visum te bekomen in haar land van herkomst daar zij afkomstig is uit [G.] in de regio [A.]. Wat later in de motivatiebrief haalt de raadsman de bevoegde Belgische ambassade aan in Bakoe, Azerbeidzjan en dat het disproportioneel zou zijn om te verwachten dat zij via deze omweg een dure reis zou bekostigen. Zij zou worden gescheiden van haar echtgenoot en zij bevinden zich naar verluidt in een precare financiële situatie. Het land van herkomst van betrokkene wordt niet in vraag gesteld. Zoals de raadsman zelf aangeeft is de bevoegde diplomatieke post van Georgië gelegen in Azerbeidzjan. Van betrokkene wordt dus niet verwacht dat zij zich verplicht begeeft naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen.

Men motiveert daarentegen dat de reis naar Bakoe van betrokkene niet kan worden verwacht en zelfs disproportioneel zou zijn, daar dit ten eerste financiële moeilijkheden zou opleveren en dat betrokkene ten tweede gescheiden zou worden van haar echtgenoot. Voor wat betreft de kost van de reis: het feit dat het gezin niet over de financiële middelen zou beschikken om de reis naar Bakoe te maken rechtvaardigt evenmin een aanvraag vanuit België. Ook andere gezinnen worden met gelijkaardige omstandigheden geconfronteerd en dienen hier een oplossing voor te vinden. Meer zelfs: gezien de referentiepersoon in het verleden beroep moest doen op OCMW-steun maar volgens de raadsman klaarblijkelijk terug aan het werk is, opent dit ons insziens juist wél de deur naar het uitbouwen van een financiële reserve die de reis mogelijk maken. Wat betreft het argument dat zij zou worden gescheiden van haar echtgenoot: de referentiepersoon heeft geruime tijd en tot op heden onbeperkt verblijf. Hij is in het bezit van een geldige B-kaart waarmee hij vrijelijk het Rijk in- en uit kan reizen. Het staat hem vrij mee te reizen met betrokkene naar Bakoe. Uit niets

blijkt dat dit niet mogelijk zou zijn. Er worden een aantal medische stukken voorgelegd inzake de medische toestand van de referentiepersoon, volgens de raadsman is dit een "prangende gezinsomstandigheid". In hoeverre het gezin in een prangende situatie zit, blijkt althans niet uit de voorgelegde stukken. Het feit dat de referentiepersoon lang geleden zijn verblijfsmachtiging verkreeg op basis van art. 9ter Vw, zijnde regularisatie op medische gronden, wordt hier niet in vraag gesteld. Dit betekent echter niet dat hij niet samen met betrokkene zou kunnen reizen om haar te vergezellen. De medische stukken omtrent zijn situatie geven dit thans niet aan. Ook voor betrokkene zelf werden geen medische elementen aangetoond die een reis voor haar zouden kunnen belemmeren.

De raadsman schrijft dat wij o.b.v. art. 3 en 8 EVRM haar langdurig verblijf in België in aanmerking moeten nemen. Wat art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst (of in geval van betrokkene naar de bevoegde diplomatieke post) om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Dit betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Verder stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest met nummer 157.399 dd. 30.11.2015 het volgende: "De Raad dient op te merken dat zij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient nog te worden geduwd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht op de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse aangelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan zij geen onderdaan is binnen te komen of er te blijven. (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk §23 EHRM 26 maart 1992 Biljoudi/Frankrijk, §74 EHRM 18 februari 1991 Moustaquim/België §43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo geïnterpreteerd worden dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland §39)". Betrokkene toont niet afdoende aan hoe in haar geval artikel 8 van het EVRM geschonden zou worden. Immers, klaarblijkelijk is de referentiepersoon –toch op basis van de voorgelegde stukken- niet verhinderd om betrokkene te vergezellen naar het buitenland. En indien de referentiepersoon haar niet zou vergezellen kunnen zij tijdens de tijdelijke scheiding de contacten en de gezinsband onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

Uit het feit dat de referentiepersoon al meer dan 10 jaar zijn centrum van belangen heeft in België en hier langdurig verblijft samen met betrokkene, kan betrokkene zelf geen rechten laten ontspruiten. Immers, onze beslissing heeft geen impact op de verblijfsmachtiging van de referentiepersoon, noch is een langdurig verblijf van de referentiepersoon een reden om de buitengewone omstandigheden voor het gezinslid zomaar te aanvaarden. Het feit dat haar echtgenoot al lang verblijfsrecht heeft in België heeft ontslaat haar niet van de wettelijke verplichtingen en verhinderen geenszins een reis naar Azerbeidzjan teneinde de aanvraag in te dienen via de geijkte procedure.

De raadsman schrijft dat betrokkene 'nergens terecht kan'. Zij is op moment van de aanvraag een volwassen 34-jarige vrouw die volgens de tijdslijn van raadsman dus in haar twintiger jaren zich vestigde in België. Het lijkt ons ondenkbaar dat betrokkene absoluut geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers +- meer dan 20 jaar in het land van herkomst, zijnde jaar kindertijd, jeugd en een stuk van haar volwassen leven. Haar langdurig illegaal verblijf in België kan –bij gebrek aan bewijs dat het tegendeel zou beweren- geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. De loutere boodschap 'dat zij al meer dan 10 jaar alle contact met vrienden

en familie is verloren' beschouwt onze dienst als een blote bewering en is geen bewijs dat betrokkene zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden, noch dat zij zich niet naar het buitenland zou kunnen begeven.

Op basis van de kopie van de eerste pagina van het paspoort van betrokkene is het onduidelijk of zij over een biometrisch paspoort beschikt. Indien dit alsnog het geval zou zijn dan is betrokkene vrijgesteld van de visumplicht daar Georgië is opgenomen in de bijlage II bij EU-Verordening 2018/1806 van 14 november 2018. Mits betrokkene dus beschikt over een biometrisch paspoort kan zij een verblijfsaanvraag vanuit legaal kort verblijf indienen op basis van art. 10 voor zover zij nog in het bezit is van een geldige aankomstverklaring (zoals bepaald in art. 6 Vw) en binnen die termijn de nodige documenten voorlegt (zoals bepaald in art. 12bis § 1 2°). In de motivatiebrief schuilen er eveneens geen buitengewone omstandigheden die haar zouden verhinderen om zelfs tijdelijk de Schengenzone te verlaten.

De raadsman schrijft dat wij moeten rekening houden met het hoger belang van het kind cf. art. 12 bis §7. Op basis van de gegevens in het Rijksregister en het administratief dossier hebben betrokkene en referentiepersoon geen gemeenschappelijke kinderen, noch wonen zij samen met kinderen op hetzelfde adres. Op het samenwoonstverslag dd. 16/10/2021 blijkt dat enkel betrokkene en referentiepersoon op het adres samenwonen. Het is onduidelijk waarom de raadsman dit aanhaalt en hoe dit concreet vertaald kan worden naar betrokkenes situatie. Bijgevolg kunnen we hiermee geen rekening houden. Hetzelfde geldt voor de verwijzing naar de Covid19 situatie. Betrokkene kan de pandemie en de nationale en internationale hygiënische maatregelen niet invoeren om het verblijfsrecht in België te bekomen gezien ze reeds zéér lang voor het uitbreken van die pandemie illegaal in het land verbleef en het land had dienen te verlaten teneinde haar verblijfsrecht te regulariseren. Bovendien zijn de coronamaatregelen i.v.m. reizen slechts van tijdelijke aard en weerhouden zij betrokkene op dit moment niet om te reizen.

De stukken omtrent de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (zijnde het vakantieattest, de loonbrieven en de rekeninguittreksels en de bewering dat zij hiervan cf. GwH 26 september 2013, nr. 121/12, B.15.3 zou zijn vrijgesteld), de uittreksels van het strafregister, de stukken inzake de huisvesting, de attesten van de mutualiteit, en het medisch attest van betrokkene kunnen ons geen bijkomende informatie geven omtrent de buitengewone omstandigheden, noch laten ze ons toe om betrokkene te machtigen tot verblijf o.b.v. artikelen 10 en 12bis §1 tweede lid, 3°. Het feit dat de raadsman dd. 20/02/2024 om een stand van zaken vroeg met de vernoemde motivatiebrief maar de oude en reeds voorgelegde stukken van de vorige verblijfsaanvraag o.b.v. art. 10 en 12bis (dd. 18/10/2021) heeft meegestuurd, wijzigt niets aan onze conclusie. Deze oude stukken werden louter voorgelegd in een eerdere aanvraag die door onze dienst werd afgehandeld en brengen geen nieuwe elementen aan die relevant zijn voor deze verblijfsaanvraag. Kortom, bovenstaande stukken doen geen afbreuk aan onze vaststelling dat de buitengewone omstandigheden die betrokkene aanhaalt niet kunnen worden aanvaard.

Wij oordelen dat betrokkene zich niet in buitengewone omstandigheden bevindt die haar tijdelijk verhinderen om een verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals wordt bepaald in artikel 12bis §1 tweede lid, 3° van de wet van 15/12/1980. Het uitbouwen van een gezinsleven garandeert haar echter geen verblijf voor haar gezinsleven in de zin dat er op deze basis buitengewone omstandigheden zouden zijn die de aanvraag vanuit België zou rechtvaardigen in plaats van via de bevoegde diplomatieke post. Betrokkene was zich bewust van haar illegale precaire situatie tijdens het verder uitbouwen van haar gezinsleven. Deze redenering is de zaken op zijn kop zetten, uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden die de machtiging tot verblijf vanuit België zou moeten rechtvaardigen. Het verder uitbouwen van een gezin rechtvaardigt geenszins de wettelijke bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, wel integendeel.

De raadsman haalt art. 74/13 aan en dat wij bij verwijderingsbeslissingen ook rekening moeten houden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Onze dienst heeft in deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met deze zaken en worden eveneens kort gestipuleerd in het bijgevoegde bevel om het grondgebied te verlaten."

1.4. Eveneens op 4 september 2024 beveelt de gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzoekster het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*"De mevrouw,
Naam: [A.]
Voornaam: [V.]
Geboortedatum: [...]
Geboorteplaats: [...],
Nationaliteit: Georgië
in voorkomend geval, ALIAS:*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- ☐ *13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.*

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om ginds een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals wordt bepaald in artikel 12bis §1 tweede lid, 3° van de wet van 15/12/1980. Bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten werd ook art. 74/13 in rekening gebracht. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene niet kan reizen.

Wat betreft het belang van de echtgenoot van betrokkene werd reeds aangehaald dat de scheiding tussen betrokkene en de referentiepersoon verre van absoluut is, het gaat eerder om een tijdelijke scheiding. In tussentijd moet het mogelijk zijn voor betrokkene om hun gezinsleven zo in te richten dat zij op afstand intensief contacten onderhouden met de referentiepersoon en zo de gezinsband hecht kan blijven. Betrokkene kan na zijn tijdelijke afwezigheid het gezinsleven in België weer verder zetten. Er zijn geen aanwijzingen dat de gezondheidstoestand van betrokkene een belemmering vormt voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien zij haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de overschrijding van de redelijke termijn. Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing pas genomen werd na een termijn van één jaar en negen maanden na de indiening van de aanvraag, zonder hiervoor een aannemelijke uitleg te geven.

Terwijl de vereiste van de redelijke termijn impliceert dat een bestuurlijke overheid voor een beslissing slechts die tijd mag nemen die nodig is om op zorgvuldige wijze met kennis van zaken te beslissen, rekening houdend met de complexiteit van de zaak en het gedrag van de bestuurde.

Zodat de bestreden beslissing de vereiste van de redelijke termijn schromelijk heeft overschreden.

Toelichting:

Verzoekende partij diende de betreffende aanvraag in op 09.012023.

Eén jaar en negen maanden latert op 27.09.2024 mocht verzoekende partij de bestreden beslissing pas ontvangen,

Teneinde te onderzoeken of in een bepaald geval de redelijke termijn werd overschreden dienen volgende aspecten te worden onderzocht:

- *de complexiteit van de zaak: de Dienst Vreemdelingenzaken doet zichzelf inzake de zaak om: door te beslissen dat de aanvraag onontvankelijk is geeft zij zelf te kennen dat zowel het onderzoek als de eruit voortvloeiende beslissing zeer eenvoudig zijn: men diende slechts na te gaan of het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst en vast te stellen dat dit volgens de DVZ niet het geval was. Volgens verzoekende partij kan een dergelijk onderzoek hoogstens een halfuur in beslag nemen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft hiervoor klaarblijkelijk één jaar en negen maanden nodig, hetgeen schromelijk overdreven is en duidelijk de redelijke termijn schendt.*

- *het gedrag van de bestuurse: verzoekende partij oordeelt dat hieromtrent weinig kan worden opgemerkt: Verzoekende partij diende naar beste vermogen een aanvraag tot regularisatie in. Verzoekende partij stelde dus alles binnen zijn macht in het werk om de behandeling van de betreffende aanvraag snel te doen verlopen, en stelde geenszins enige vertragsmanoeuvres.*
- *het gedrag van het bestuur: het gedrag van de Dienst Vreemdelingenzaken was niet van die aard om de beslissing te bespoedigen: zij ondernam geen actie en berichtte verzoekende partij niet waarom dermate lange tijd geen beslissing werd getroffen. De Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook ontegensprekelijk in fout.*

Het spreekt bijgevolg voor zich dat de Dienst Vreemdelingenzaken de redelijke termijn overschreden heeft.”

Verzoekster voert aldus aan dat bij het nemen van de eerste bestreden beslissing de vereiste van de redelijke termijn schromelijk werd overschreden, waar deze pas werd genomen één jaar en negen maanden na het indienen van de aanvraag en zonder dat hiervoor een aannemelijk uitleg wordt gegeven.

Volgens haar heeft het onderzoek naar de ontvankelijkheid van haar aanvraag “*hoogstens een halfuur in beslag*” kunnen nemen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt allereerst dat het bestuur elke aanvraag tot verblijf aan een afzonderlijk en doorgedreven onderzoek moet onderwerpen. Gelet op het gegeven dat de eerste bestreden beslissing uit vier pagina's bestaat en verweerder uitgebreid heeft gemotiveerd, kan er ook geenszins worden ingezien hoe een dergelijk onderzoek naar de buitengewone omstandigheden in verzoeksters situatie maar een halfuur in beslag zou kunnen nemen.

Zelfs indien verder zou worden aangenomen dat te dezen de redelijke termijn werd overschreden, moet worden vastgesteld dat verzoekster er geen belang bij heeft om de overschrijding van de redelijke termijn als annulatiemiddel aan te voeren. Een nieuwe uitspraak over de door de verzoekster ingediende aanvraag zal immers noodzakelijkerwijze van een nóg latere datum zijn. Mocht dus de eerste bestreden beslissing onwettig zijn omdat ze te laat is genomen, dan zou dat a fortiori gelden voor de beslissing die, na een eventuele nietigverklaring, nog moet worden genomen. Een vernietiging op die grond wijst met andere woorden uit dat er niet op wettige wijze nog een uitspraak kan worden gedaan over de door de verzoekster ingediende machtigingsaanvraag (cf. RvS 20 augustus 2009, nr. 195.583). Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat de overschrijding van de redelijke termijn voor verzoekster geen recht op het verkrijgen van het gevraagde verblijf zou openen.

Het eerste middel is onontvankelijk dan wel ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de motiveringsplicht. Zij betoogt nog dat, “*door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering*” haar recht van verdediging werd miskend. Zij verstrekt de volgende uiteenzetting bij haar middel:

“Doordat de bestreden beslissing stelt dat dat verzoekende partij onvoldoende bewijs voorlegt waaruit blijkt dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De beslissing dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, De motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aanvraag ongegrond te verklaren.

Toelichting :

Er wordt in de bestreden beslissing enkel een opsomming gemaakt van de door verzoekende partij aangehaalde elementen die wijzen op een buitengewone omstandigheid, waarna er wordt gesteld dat deze niet kunnen weerhouden worden.

Verzoekster zou volgens de DVZ niet bewijzen dat:

- *haar langdurig verblijf in België niet aantoon dat het onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst*
- *zij de reis naar het herkomstland niet zou kunnen financieren*

- de medische situatie van haar echtgenoot voldoende ernstig is zodat hij niet samen met haar kan reizen naar het herkomstland

- verzoekende partij geen familie in het herkomstland zou hebben

Verzoekende partij meent dat de DVZ zijn motiveringsverplichting niet naleeft, daar verzoekende partij deze feiten weldegelijk voldoende heeft bewezen, doch dat DVZ hier geen rekening mee houdt.

Verzoekster bewijst bijvoorbeeld weldegelijk dat de medische situatie van haar echtgenoot dermate ernstig is dat zij niet samen met hem kan reizen. Zij verwijst hiervoor naar het attest van de mutualiteit van de referentiepersoon, medische attesten inzake de referentiepersoon d.d. 19.02.2020 en 21.11.2022, alsook naar het feit dat hij zijn verblijfsrecht in België heeft gekregen op basis van art. 9ter W.Vr.

Gelet op het voorgaande is het voldoende bewezen dat verzoekster niet samen met haar echtgenoot naar het land van herkomst kan reizen, nochtans houdt de DVZ onterecht voor dat dit niet wordt bewezen.

Daarnaast levert verzoekende partij weldegelijk voldoende bewijs van haar preciaire financiële situatie. Zij geniet immers tweedelijns juridische bijstand, hetgeen op zich al aantoonst dat zij over onvoldoende financiële middelen beschikt. Bovendien legt zij ook de inkomensbewijzen van haar gezin voor.

Op die manier heeft verzoekster bewezen dat zij over onvoldoende financiële middelen beschikt om de reis naar het herkomstland te bekostigen. De DVZ houdt hier echter geen rekening mee.

Voorts eist DVZ het bewijs van onbewijsbare zaken. Verzoekende partij kan immers niet bewijzen dat zij geen familie in het herkomstland heeft. Dit betreft een negatief bewijs dat vanzelfsprekend niet kan geleverd worden.

Bijgevolg is het duidelijk dat de materiële motivering in casu niet afdoende is aangezien zij gebrekkig is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekende partij meent dat aan deze voorwaarden niet is voldaan: de motivering is ontegensprekelijk gebrekkig, daar men de situatie en het dossier van verzoekende partij niet correct heeft beoordeeld doordat men simpelweg verwijst naar het gebrek aan bewijsmiddelen van zaken die überhaupt niet te bewijzen zijn. Op die manier is men in onredelijkheid tot zijn besluit gekomen.

Het is bijgevolg meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden."

2.3. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Zij stelt als volgt:

"Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partij alle benodigde documenten neerlegde en haar situatie en integratie meer dan voldoende aantoonde en toch arbitrair werd beslist dat haar aanvraag onontvankelijk is.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting

Verzoekende partij verblijft sinds 2011 in België en heeft zich sinds haar aankomst volledig geïntegreerd in onze samenleving, en toch wordt haar aanvraag geweigerd.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

Verzoekende partij verwijst naar hetgeen reeds eerder gesteld werd, nl. dat de onontvankelijkheids-beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op de aanvraag van verzoekende partij op basis van artikel 10 en 12bis Vr. W., buiten elke redelijke termijn werd getroffen, in het bijzonder in het licht van de beperkte complexiteit van de vraag.

Verzoekende partij vraagt zich tevergeefs af hoe de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van de aangehaalde motieven tot de bestreden beslissing kon komen. Er is immers geen enkele proportionaliteit tussen de aangevoerde argumentatie en de getroffen beslissing.

Met betrekking tot de ontvankelijkheid heeft verzoekende partij een aantal argumenten aangevoerd, een aantal buitengewone omstandigheden die haar moeten toelaten de aanvraag vanuit België te doen.

Al deze elementen maken duidelijk dat verzoekende partij minstens een jaar nodig zal hebben om aan een nieuw visum voor België te geraken, als zij er ooit al één zal krijgen.

Deze permanente inbreuk op het gezinsleven (verzoekende partij heeft een echtgenoot in België waarmee zij al jarenlang samenwoont) is een buitengewoon nadelig (onbeoogd) gevolg dat niet in verhouding staat met de beoogde situatie. Bovendien is haar echtgenoot hulpbehoevend, hetgeen genoegzaam blijkt uit de gevoegde documenten.

Alle omstandigheden in acht genomen, zou een aanvraag in het buitenland dan ook een 'buitengewone' inspanning betekenen voor betrokkene.

Verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften en, anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken louter verwijst naar een gebrek aan bewijs van deze buitengewone omstandigheden kan niet volstaan. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft klaarblijkelijk de argumenten van verzoeker onvoldoende onderzocht. Verzoeker verwijst hiervoor naar de opmerkingen onder titel 22.B.

Gelet op het voorgaande kon de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet op rechtmatige wijze zomaar stellen dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk zou zijn.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden."

2.4. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Zij verwoordt haar middel als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar het herkomstland terug te keren, ondanks het feit dat de hulpbehoevende echtgenoot van verzoekende partij in België verblijft.

Terwijl artikel 8 van voormeld verdrag het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt.

Zodat de bestreden beslissing desbetreffend artikel schendt.

Toelichting: Verzoekende partij heeft steeds duidelijk aangegeven dat zij meer dan tien jaar lang samenwoont met haar echtgenoot.

De referentiepersoon lijdt aan scoliose en ervaart hierdoor ernstige rugpijn. Gelet op het voorgaande is het onmogelijk voor de referentiepersoon om mee te reizen met verzoekster indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst teneinde haar aanvraag te doen.

DVZ beargumenteert dat dit weldegelijk mogelijk zou zijn en dat er onvoldoende stukken voorliggen die het tegendeel bewijzen.

Nochtans heeft verzoekster bij haar aanvraag de volgende stukken gevoegd:

- attest van de mutualiteit van de referentiepersoon

- medische attesten inzake de referentiepersoon d.d. 19.02.2020 en 21 il 12022

- het feit dat hij zijn verblijfsrecht in België heeft gekregen op basis van art. 9ter W.Vr.

DVZ heeft met deze stukken geen rekening gehouden en stelt zonder meer dat de referentiepersoon wel in staat zou zijn om te reizen.

Gelet op de bovenstaande bewijsstukken is dit echter niet het geval.

Op die manier is het bewezen dat indien verzoekende partij gedwongen wordt het land te verlaten, art. 8 EVRM zal geschonden worden, Zo zal verzoekster immers gedurende een lange periode gescheiden worden van haar echtgenoot, waarvoor zij moet zorgen.

De schending van artikel 8 EVRM waarvan sprake in casu zou aldus de proportionaliteitstoets niet doorstaan."

2.5. Deze middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de juridische als de feitelijke overwegingen kent en overgaat tot een inhoudelijke kritiek op de motieven. Hiermee ontkracht zij ook reeds haar eigen incorrecte betoog dat verweerder er zich toe zou hebben beperkt te stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen,

zonder concrete motivering. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is dus bereikt. Verzoekster toont ook nergens concreet aan dat de motivering op enig punt gebrekkig, onduidelijk of dubbelzinnig is, op een wijze dat zij niet in staat wordt gesteld zich op nuttige wijze te verdedigen tegen deze beslissing. In zoverre zij aanvoert dat onterecht niet is gemotiveerd waarom de aanvraag ongegrond wordt verklaard, wordt verder opgemerkt dat op verweerder geen verplichting rust om te motiveren inzake de gegrondheid van de aanvraag wanneer hij deze onontvankelijk heeft verklaard. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.7. In zoverre verzoekster de motieven van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelings-bevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepassing in de eerste bestreden beslissing van de bepalingen van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

Op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet is de echtgenote van een derdelander met een onbeperkt verblijfsrecht van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits is voldoen aan bepaalde voorwaarden. De relevante bepalingen van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

*In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :
[...]*

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

[...]

§ 4. In de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3° en 4°, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. Wanneer deze van oordeel is dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van § 1, tweede lid, 3° en 4°, wordt dit medegedeeld aan het gemeentebestuur, dat de vreemdeling inschrijft in het vreemdelingenregister en hem in het bezit stelt van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.

[...]

Artikel 12bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet dus dat de vreemdeling, die zich bevindt in één van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen, zijn of haar aanvraag in beginsel moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor de woonplaats of verblijfplaats in het buitenland. Hierop zijn enkele uitzonderingen voorzien, waaronder de situatie waarin de aanvrager verkeert in buitengewone omstandigheden die hem of haar verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om aldaar het vereiste visum te vragen en hij of zij alle vereiste bewijzen overmaakt, zoals wordt gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. In casu beriep verzoekster zich in haar aanvraag, als echtgenote van een derdelander met een onbeperkte verblijfsmachtiging, op deze laatste bepaling om de aanvraag in België te kunnen indienen.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een toelating tot verblijf toe te kennen diende verweerder bijgevolg na te gaan of verzoekster aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft

ingeroepen. De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

In casu werd de aanvraag om toelating tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen. Verzoekster betwist dit en voert aan dat zij de aangevoerde buitengewone omstandigheden wel degelijk heeft bewezen.

2.8. In de eerste plaats geeft verzoekster aan dat volgens haar verkeerdelijk werd geoordeeld dat zij niet heeft bewezen dat haar langdurig verblijf in België het “onmogelijk” maakt om terug te keren naar het land van herkomst, dat zij de reis naar Georgië niet zou kunnen financieren, dat de medische situatie van haar echtgenoot het hem onmogelijk maakt om samen met haar naar Georgië te reizen of dat zij geen familie meer zou hebben in het land van herkomst. Aldus werd volgens haar onterecht geen rekening gehouden met deze elementen. Verzoekster gaat met haar kritiek voorbij aan de zeer uitgebreide motivering in de eerste bestreden beslissing waarbij verweerder is ingegaan op elk element dat zij heeft aangehaald, maar heeft geoordeeld dat deze geen buitengewone omstandigheden zijn. Het loutere gegeven dat verzoekster het hier niet mee eens is, doet geen afbreuk aan de eigenlijke motieven in de eerste bestreden beslissing. Hiermee toont zij niet aan dat hierbij werd uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of de beoordeling kennelijk onredelijk is.

2.9. Verzoekster betoogt verder dat zij wel degelijk heeft aangetoond dat de medische situatie van haar echtgenoot dermate ernstig is dat zij niet samen met hem kan reizen. Zij verwijst hiervoor naar het voorgelegde attest van de mutualiteit, naar de medische attesten van 19 februari 2020 en 21 november 2022 en naar het gegeven dat haar echtgenoot verblijf heeft verkregen in België op grond van 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit een simpele lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt echter dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de medische situatie van verzoeksters echtgenoot en met de door verzoekster hieromtrent bij haar aanvraag gevoegde stukken en het gegeven dat haar echtgenoot een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd toegekend. Er wordt gemotiveerd als volgt: *“Wat betreft het argument dat zij zou worden gescheiden van haar echtgenoot: de referentiepersoon heeft geruime tijd en tot op heden onbeperkt verblijf. Hij is in het bezit van een geldige B-kaart waarmee hij vrijelijk het Rijk in- en uit kan reizen. Het staat hem vrij mee te reizen met betrokkene naar Bakoe. Uit niets blijkt dat dit niet mogelijk zou zijn. Er worden een aantal medische stukken voorgelegd inzake de medische toestand van de referentiepersoon, volgens de raadsman is dit een “prangende gezinsomstandigheid”. In hoeverre het gezin in een prangende situatie zit, blijkt althans niet uit de voorgelegde stukken. Het feit dat de referentiepersoon lang geleden zijn verblijfsmachtiging verkreeg op basis van art. 9ter Vw, zijnde regularisatie op medische gronden, wordt hier niet in vraag gesteld. Dit betekent echter niet dat hij niet samen met betrokkene zou kunnen reizen om haar te vergezellen. De medische stukken omtrent zijn situatie geven dit thans niet aan. Ook voor betrokkene zelf werden geen medische elementen aangetoond die een reis voor haar zouden kunnen belemmeren.”*

In haar aanvraag van 9 januari 2023 stelde verzoekster, zoals verweerder correct opmerkt, enkel dat de medische toestand van haar echtgenoot een prangende gezinsomstandigheid uitmaakt. In de neergelegde (medische) attesten, die zich ook in het administratief dossier bevinden (stuk 207), staat enkel het volgende: *“dat [U.S.] in minder goede gezondheid verkeert en momenteel noch lessen kan volgen/noch arbeid kan verrichten wegens ernstig ruglijden. Enige oplossing is een operatie, maar momenteel niet mogelijk. Testisprobleem dat dringende uitwerking vereist. Hiervoor werd reeds verscheidene malen een antibioticakuur voorgeschreven. Operatief ingrijpen waarschijnlijk. Psychologische problematiek omwille van steriliteit. Vaatlijden: varices OL”.*

Aldus is het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig van verweerder om op basis van deze attesten te oordelen dat niet blijkt dat de echtgenoot van verzoekster niet zou kunnen reizen. Deze medische attesten dateren overigens van 19 februari 2020 en 21 november 2022, terwijl uit de overige stukken blijkt dat de echtgenoot van verzoekster in december 2022 wel heeft kunnen werken, in weerwil van wat in de eerdere medische attesten wordt geattesteerd aangaande de arbeidsongeschiktheid, wat ook wordt opgemerkt door verweerder in de eerste bestreden beslissing. Verzoekster kan aldus met haar kritiek niet voorhouden dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Zij toont dit alleszins niet aan.

2.10. Ook wat de voorgehouden precaire financiële situatie betreft, die een reis naar het land van herkomst zou verhinderen, houdt verzoekster voor dat zij hiervan voldoende bewijs heeft voorgelegd. Zij wijst erop dat

zij tweedelijns juridische bijstand geniet, wat volgens haar reeds aantoonst dat zij over onvoldoende financiële middelen beschikt. Nog wijst zij op de voorgelegde inkomstbewijzen van haar gezin.

Opnieuw gaat verzoekster met haar kritiek voorbij aan de eigenlijke motieven in de eerste bestreden beslissing. Verweerder wijst erop dat ook andere gezinnen met gelijkaardige omstandigheden worden geconfronteerd en dat zij hiervoor een oplossing dienen te vinden. Bovendien wijst verweerder erop dat verzoeksters echtgenoot opnieuw aan het werk is, waardoor de deur wordt geopend voor het uitbouwen van een financiële reserve om een reis naar het land van herkomst mogelijk te maken. Verzoekster gaat niet concreet in op deze motieven en blijft louter volhouden dat zij zich in een precaire financiële situatie bevindt. Het gegeven dat zij in de thans gevoerde procedure tweedelijns juridische bijstand geniet, is verder een element dat niet voorlag bij het bestuur voor het nemen van de eerste bestreden beslissing. Bovendien weerlegt verzoekster geenszins dat haar echtgenoot opnieuw aan het werk was/is en aldus geld kan opzijzetten om de reis te bekostigen.

2.11. Verzoekster is verder van mening dat verweerder het bewijs eist van “onbewijsbare zaken”, nu zij niet kan bewijzen dat zij geen familie meer heeft in haar land van herkomst. Dit betreft een negatief bewijs dat volgens haar niet kan worden geleverd. Hiermee richt zij zich tegen de volgende motivering in de eerste bestreden beslissing:

“De raadsman schrijft dat betrokkene ‘nergens terecht kan’. Zij is op moment van de aanvraag een volwassen 34-jarige vrouw die volgens de tijdslijn van raadsman dus in haar twintiger jaren zich vestigde in België. Het lijkt ons ondenkbaar dat betrokkene absoluut geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers +- meer dan 20 jaar in het land van herkomst, zijnde jaar kindertijd, jeugd en een stuk van haar volwassen leven. Haar langdurig illegaal verblijf in België kan –bij gebrek aan bewijs dat het tegendeel zou beweren- geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. De loutere boodschap ‘dat zij al meer dan 10 jaar alle contact met vrienden en familie is verloren’ beschouwt onze dienst als een blote bewering en is geen bewijs dat betrokkene zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden, noch dat zij zich niet naar het buitenland zou kunnen begeven.”

Verzoekster weerlegt allereerst de motivering niet dat zij een volwassen vrouw is van 34 jaar die tot op volwassen leeftijd in haar land van herkomst heeft verbleven, waardoor het niet kennelijk onredelijk is om in beginsel van haar te verwachten dat zij in de mogelijkheid is om tijdelijk opnieuw te verblijven in haar land. De bewijslast dat dit niet langer mogelijk zou zijn rust op haar en het komt haar toe in dit verband een concreet begin van bewijs of toch minstens voldoende concrete elementen naar voor te brengen die kunnen worden getoetst door het bestuur. De Raad kan enkel samen met verweerder vaststellen dat zij zich beriep op een wel heel algemene bewering dat zij alle contact met vrienden of familie zou hebben verloren. Zelfs een concrete toelichting ontbrak, waardoor dit terecht als een blote en weinig overtuigende bewering werd beschouwd. Hiermee toonde zij ook nog niet concreet aan dat zij dit contact desnoods niet kan herstellen en niet opnieuw tijdelijk in haar land van herkomst kan verblijven, of waarom zulks niet mogelijk zou zijn. De Raad volgt verzoekster ook niet waar zij stelt dat het volstrekt onmogelijk zou zijn het bewijs te leveren dat zij geen familie meer heeft in het land van herkomst. Zo kan verzoekster bv. overlijdensaktes of bewijzen van huidige verblijfsplaatsen van haar familieleden, ... aanbrengen. Minstens kon van haar, zoals reeds werd gesteld, een meer concrete uiteenzetting worden verwacht, die echter volledig ontbrak.

2.12. Verzoekster beroept zich vervolgens op haar volledige integratie in de Belgische samenleving sinds 2011, die volgens haar maakt dat de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. In dit verband moet de Raad echter vaststellen dat zij zich in haar aanvraag, wat de buitengewone omstandigheden betreft, weliswaar beriep op haar langdurig verblijf in België, maar zij nergens concreet verwees naar (aspecten van) haar integratie als reden waarom zij is verhinderd de aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland in te dienen. Aldus blijkt ook niet dat in de eerste bestreden beslissing specifiek rekening diende te worden gehouden met haar integratie of dat zij dienstig hiernaar kan verwijzen om de eerste bestreden beslissing nietig te doen verklaren.

In de eerste bestreden beslissing wordt in verband met verzoeksters lang verblijf (illegaal dan wel precair) verder wel gemotiveerd als volgt: *“Het loutere feit dat betrokkene en referentiepersoon geruime tijd samenwonen op hetzelfde adres kan daarentegen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het feit dat zij zich hier als volwassen persoon bewust in het Rijk heeft gevestigd en zij hier klaarblijkelijk meer dan 13 jaar heeft gebleven is echter een situatie die zij zelf heeft gecreëerd. Zelfs als betrokkene hier reeds al die tijd langdurig verblijft samen met de referentiepersoon, moet zij immers nog altijd concreet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of het land waar zij verblijfsrecht heeft. Onze dienst acht dit op basis van de stukken in de aanvraag niet bewezen.”*

De Raad herhaalt dat het loutere gegeven dat verzoekster het niet eens is met een bepaalde motivering in de eerste bestreden beslissing nog niet maakt dat afbreuk wordt gedaan aan de motieven van deze beslissing. Verzoekster weerlegt met haar kritiek de motivering niet dat het loutere gegeven dat zij al langdurig in illegaal dan wel precair verblijf is nog niet aantoonbaar dat het voor haar bijzonder moeilijk of onmogelijk is om de aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland in te dienen. Een incorrecte toepassing van het begrip *“buitengewone omstandigheden”* of een onzorgvuldige of kennelijk onredelijk beoordeling kan andermaal niet worden vastgesteld.

2.13. Verzoekster betoogt nog zij *“minstens een jaar nodig zal hebben”* om aan een nieuw visum voor België te geraken, als zij er al één zou krijgen, wat volgens haar een permanente inbreuk betekent op haar gezinsleven.

Er blijkt echter niet dat dit specifieke element reeds werd aangehaald in verzoeksters aanvraag, waardoor verweerder niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien gaat verzoekster opnieuw voorbij aan de eigenlijke motieven in de eerste bestreden beslissing. Verweerder wijst immers op het volgende: *“Op basis van de kopie van de eerste pagina van het paspoort van betrokkene is het onduidelijk of zij over een biometrisch paspoort beschikt. Indien dit alsnog het geval zou zijn dan is betrokkene vrijgesteld van de visumplicht daar Georgië is opgenomen in de bijlage II bij EU-Verordening 2018/1806 van 14 november 2018. Mits betrokkene dus beschikt over een biometrisch paspoort kan zij een verblijfsaanvraag vanuit legaal kort verblijf indienen op basis van art. 10 voor zover zij nog in het bezit is van een geldige aankomstverklaring (zoals bepaald in art. 6 Vw) en binnen die termijn de nodige documenten voorlegt (zoals bepaald in art.12bis § 1 2°). In de motivatiebrief schuilen er eveneens geen buitengewone omstandigheden die haar zouden verhinderen om zelfs tijdelijk de Schengenzone te verlaten.”*

Verzoekster betwist geenszins dat zij beschikt of zou kunnen beschikken over een biometrisch paspoort, wat haar toelaat aanwezig te zijn op het Schengengrondgebied voor zover zij het toegestane verblijf van maximum 90 dagen per tijdvak van 180 dagen respecteert en waardoor zij, via de geëigende procedure, zodra een nieuwe verblijfst termijn ingaat zelfs een aanvraag in België zou kunnen indienen. Ten overvloede wijst de Raad er ook op dat een aanvraag tot gezinshereniging in België vanuit de bevoegde consulaire post in beginsel binnen de negen maanden behandeld en betekend dient te worden, zoals bepaald in artikel 12bis, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij *“minstens een jaar”* zou moeten wachten om een visum voor België te krijgen of voor lange tijd of permanent zou worden gescheiden van haar echtgenoot.

2.14. Ten slotte wijst verzoekster op artikel 8 van het EVRM en haar gezinsleven en jarenlange samenwoning met haar echtgenoot. Zij voert aan dat het gegeven dat zij wordt gescheiden van haar echtgenoot, voor wie zij moet zorgen omwille van zijn medische problematiek, wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Deze kritiek wordt mede onderzocht in het licht van dit verdragsartikel, dat bepaalt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het gezinsleven tussen verzoekster en haar echtgenoot wordt door verweerder niet betwist. Ook de Raad ziet geen reden om dit gezinsleven in vraag te stellen.

De Raad wijst er vervolgens op dat de eerste bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf, maar een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Wel dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *‘fair balance’*-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven

(EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om toelating tot verblijf in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert.

Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging op hun grondgebied wensen, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, in het bijzonder de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In haar aanvraag beriep verzoekster zich, specifiek wat de ingeroepen buitengewone omstandigheden betreft, op haar huwelijk met haar echtgenoot en het gegeven dat haar echtgenoot medische problemen kent.

Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert dat verweerder bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekster rekening heeft gehouden met het gezinsleven in België zoals aangevoerd in de aanvraag en in dit verband een concrete belangenafweging heeft doorgevoerd. Hij wees er op dat haar echtgenoot geruime tijd en tot op heden onbeperkt verblijf heeft in België en hij met zijn B-kaart vrijelijk België kan in- en uitreizen. Het staat hem, zo stelt verweerder, aldus vrij mee te reizen met verzoekster. Verweerder heeft verder gemotiveerd als volgt: *“Wat art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst (of in geval van betrokkene naar de bevoegde diplomatieke post) om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Dit betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”*

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Verder stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest met nummer 157.399 dd. 30.11.2015 het volgende: “De Raad dient op te merken dat zij zich bij de

beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht op de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse aangelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan zij geen onderdaan is binnen te komen of er te blijven. (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk §23 EHRM 26 maart 1992 Biljoudi/Frankrijk, §74 EHRM 18 februari 1991 Moustaqim/België §43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo geïnterpreteerd worden dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland §39)”. Betrokkene toont niet afdoende aan hoe in haar geval artikel 8 van het EVRM geschonden zou worden. Immers, klaarblijkelijk is de referentiepersoon –toch op basis van de voorgelegde stukken- niet verhinderd om betrokkene te vergezellen naar het buitenland. En indien de referentiepersoon haar niet zou vergezellen kunnen zij tijdens de tijdelijke scheiding de contacten en de gezinsband onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.”

Verder benadrukte verweerder nog dat verzoekster er zich van bewust was dat zij tijdens precair verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd en zij geen enkele verwachting kon hebben dat zij de aanvraag voor gezinshereniging in België kon indienen. Zoals hierboven reeds werd aangegeven, wees verweerder er nog op dat verzoekster beschikt of kan beschikken over een biometrisch paspoort, wat haar toelaat aanwezig te zijn op het Schengengrondgebied voor zover zij het toegestane verblijf van maximum 90 dagen per tijdvak van 180 dagen respecteert en waardoor zij, via de geëigende procedure, zodra een nieuwe verblijfstermijn ingaat zelfs een aanvraag in België zou kunnen indienen.

Alle door verzoekster in de aanvraag aangebrachte gegevens zijn in rekening gebracht, zodat zij niet aantoonde dat het onderzoek niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft plaatsgevonden. Er wordt hierbij wel degelijk ook ingegaan op de individuele situatie – zoals de vaststellingen dat niet blijkt dat de echtgenoot van verzoekster niet zou kunnen reizen en haar zou kunnen vergezellen – zodat verzoekster ook geenszins kan worden gevolgd in haar betoog dat er enkel sprake is van algemene overwegingen.

Nu verzoeksters verblijf steeds illegaal dan wel precair was, wat zij alleszins niet betwist, moet worden aangenomen dat het voor haar en haar echtgenoot vanaf het begin duidelijk moet zijn geweest dat de uitbouw van het gezinsleven in België ook een precair karakter kende. In deze situatie kan overeenkomstig de rechtspraak van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld. Dergelijke uitzonderlijke omstandigheden blijken niet.

Verzoekster voert aan dat haar echtgenoot hulpbehoevend is en zij voor hem dient te zorgen omwille van zijn gezondheidsproblemen. Hij lijdt immers aan scoliose en ervaart hierdoor ernstige rugpijn, die het hem volgens haar onmogelijk maakt met haar mee te reizen naar het land van herkomst. Zij wijst andermaal op het attest van de mutualiteit, de medische attesten van 19 februari 2020 en 21 november 2022 en de verblijfsmachtiging die haar echtgenoot werd toegekend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingen-wet. Hiermee is volgens haar onterecht geen rekening gehouden. De Raad wijst er echter op dat verzoekster zich in haar aanvraag niet concreet beriep op de hulpbehoevendheid van haar echtgenoot of een nood aan mantelzorg. Uit de voorgelegde stukken blijkt ook geenszins dat haar echtgenoot van verzoekster afhankelijk is voor mantelzorg. Bovendien gaat verzoekster er met haar kritiek aan voorbij dat verweerder reeds heeft gemotiveerd dat geenszins blijkt dat haar echtgenoot haar niet zou kunnen vergezellen naar het buitenland. Zoals blijkt uit voorgaande bespreking, heeft verzoekster deze motieven niet weerlegd.

Verder moet worden herhaald dat de eerste bestreden beslissing enkel handelt over de vraag of verzoekster de aanvraag in België kan indienen, of dat zij de reguliere procedure dient te volgen en de aanvraag vanuit het buitenland moet indienen. Dit maakt dat deze bestreden beslissing hooguit een tijdelijke scheiding tot gevolg heeft, te meer nu verzoekster beschikt of kan beschikken over een biometrisch paspoort en in dat geval is vrijgesteld van de visumplicht voor een kort verblijf. Deze beslissing verhindert verzoekster geenszins om opnieuw het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven van zodra zij voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden. De door verzoekster in haar aanvraag aangehaalde elementen waarom een dergelijke tijdelijke scheiding niet redelijkerwijze mogelijk zou zijn, werden niet aanvaard. Verzoekster toont niet aan dat verweerder hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij geeft ook niet aan dat tijdens de tijdelijke scheiding via de moderne communicatiemiddelen geen nauwe contacten kunnen worden onderhouden en de echtgenoot haar niet zou kunnen vergezellen of in bepaalde periodes zou kunnen bezoeken.

De Raad besluit dat verzoekster met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster en haar gezin enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt ook dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708), wat in casu een afdoende rechtvaardigingsgrond uitmaakt voor de eerste bestreden beslissing.

Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat de eerste bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post op grond van artikel 10 juncto artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

2.15. Een miskennis van artikel 8 van het EVRM of van de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.16. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond

3. Onderzoek van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekende partij 30 dagen geeft om het grondgebied te verlaten waarop zij reeds meer 12 jaar verblijft,

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Het afgeleverde bevel tot het verlaten van het grondgebied dient dan ook te worden vernietigd om de volgende redenen:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier van verzoekende partij enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot aflevering van een bevel tot het verlaten van het grondgebied in haar hoofde zijn besloten.

Intussen verblijft verzoekende partij reeds sedert 2011 in ons land, spreekt zij intussen goed Nederlands én vloeiend Frans en verblijft zij bij haar echtgenoot, die wel over een verblijfsrecht beschikt, in België.

Bovendien vermeldt verzoekende partij in haar aanvraag uitdrukkelijk dat zij niets of niemand meer in haar thuisland heeft om op terug te vallen. Zij beschikt evenmin over voldoende financiële middelen om de terugkeer naar haar thuisland te bekostigen.

Het is dan ook geheel onbegrijpelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken besluit tot het afleveren van een bevel tot het verlaten van het grondgebied.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk en alleszins voorbarig is.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.”

Verzoekster betwist niet concreet dat haar bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet, met name gelet op het nemen van de eerste bestreden beslissing. Wel is zij van mening dat het kennelijk onredelijk is waar zij binnen de 30 dagen

het grondgebied moet verlaten waarop zij reeds meer dan 12 jaar verblijft. Zij licht dit toe door er op te wijzen dat zij reeds sinds 2011 in België verblijft, intussen goed Nederlands en vloeiend Frans spreekt en hier verblijft bij haar echtgenoot die legaal verblijf heeft. Nog wijst zij erop dat zij in haar aanvraag heeft aangevoerd dat zij niets of niemand meer heeft in haar land van herkomst om op terug te vallen en dat zij niet de nodige financiële middelen heeft om de terugkeer naar haar thuisland te bekostigen.

De Raad stelt echter vast dat niet blijkt dat verzoekster op enig ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België. Haar verblijf was steeds precair of illegaal. Het enkele gegeven dat zij intussen langdurig in België zou verblijven maakt in de gegeven omstandigheden het bestreden bevel nog niet kennelijk onredelijk, net zomin als het enkele gegeven dat zij intussen het Nederlands en Frans goed zou beheersen, wat zij trouwens niet concreet aantoonst. Verder merkt de Raad op dat in het bestreden bevel concreet rekening wordt gehouden met verzoeksters gezinsleven met haar echtgenoot in België. In dit verband wordt gemotiveerd als volgt: *“Wat betreft het belang van de echtgenoot van betrokkene werd reeds aangehaald dat de scheiding tussen betrokkene en de referentiepersoon verre van absoluut is, het gaat eerder om een tijdelijke scheiding. In tussentijd moet het mogelijk zijn voor betrokkene om hun gezinsleven zo in te richten dat zij op afstand intensief contacten onderhouden met de referentiepersoon en zo de gezinsband hecht kan blijven. Betrokkene kan na zijn tijdelijke afwezigheid het gezinsleven in België weer verder zetten.”* Verzoekster gaat niet in op deze voorziene motivering en toont het kennelijk onredelijk karakter ervan niet aan. Inzake de argumenten in haar aanvraag dat zij niets of niemand meer heeft in haar land van herkomst om op terug te vallen en dat zij niet de nodige financiële middelen heeft om de terugkeer naar haar thuisland te bekostigen, moet verder worden vastgesteld dat in de eerste bestreden beslissing hieromtrent reeds werd vastgesteld dat zij dit niet concreet aannemelijk heeft kunnen maken. Dit motief heeft zij niet onderuit kunnen halen en blijft overeind, zodat zij niet langer nog dienstig naar deze elementen kan verwijzen als reden waarom het bestreden bevel niet kon worden gegeven of kennelijk onredelijk zou zijn.

In zoverre verzoekster de bedoeling heeft aan te geven dat de gegeven termijn van 30 dagen voor vrijwillig vertrek kennelijk onredelijk is, wijst de Raad er verder op dat uit artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten een termijn van dertig dagen bepaalt om daadwerkelijk het grondgebied te verlaten. Uit de overige bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet blijkt overigens dat dit de maximumtermijn is die in beginsel aan een vreemdeling wordt toegestaan. Verzoeksters kritiek dat er niet van haar kan worden verwacht dat zij binnen de 30 dagen een land verlaat waar zij reeds 12 jaar woont, kan daarom niet worden gevolgd.

De Raad merkt verder op dat verzoekster ook geen belang meer heeft bij haar kritiek ten aanzien van de gegeven termijn om het grondgebied te verlaten. Zoals reeds gesteld is een termijn van 30 dagen het maximum dat kan worden opgelegd en ondertussen zijn er reeds meer dan 30 dagen verstreken zonder dat verzoekster (gedwongen) het grondgebied heeft moeten verlaten. Deze termijn kan verder overeenkomstig artikel 74/14, § 1, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet worden verlengd, maar hiertoe dient verzoekster een gemotiveerd verzoek in te dienen, en er blijkt niet dat zij dit heeft gedaan.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Het eerste middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij verwoordt haar middel als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar Georgië terug te keren, ondanks het feit dat de gehele familie van verzoekende partij in België verblijft.

Terwijl artikel 8 van voormeld verdrag het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt.

Zodat de bestreden beslissing desbetreffend artikel schendt.

Toelichting: Verzoekende partij heeft steeds duidelijk aangegeven dat haar echtgenoot in België verblijft. Op die manier bestaat er een voldoende hechte relatie die onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt. Zo verzoekende partij gedwongen het land dient te verlaten wordt desbetreffend artikel geschonden.

Gelet op het feit dat verzoekende partij in de betreffende aanvraag tot verblijf met meerdere stukken aantoonde dat haar echtgenoot in België verblijft en zij geen familie heeft in Georgië, alsook dat haar echtgenoot hulpbehoevend is en afhankelijk is van de zorgen van verzoekster, zou het niet proportioneel zijn om verzoekende partij te verplichten de aanvraag in het land van origine te formuleren. De schending van artikel 8 EVRM waarvan sprake in casu zou aldus de proportionaliteitstoets niet doorstaan, Het middel is gegrond.”

Inzake het door verzoekster ingeroepen gezinsleven met haar echtgenoot, stelt de Raad vast dat dit – voor de afgifte van het bestreden bevel – duidelijk in rekening is gebracht.

Vooreerst stelt de Raad vast dat zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing op dezelfde dag, namelijk op 4 september 2024, werden genomen door dezelfde gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie. Zoals ook blijkt uit de motivering van het bestreden bevel werd verzoeksters aanvraag om gezinshereniging eerst onontvankelijk verklaard omdat zij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond om haar aanvraag in België in te dienen, vooraleer haar het bevel werd uitgereikt. Verder werd hierboven reeds vastgesteld dat in het bestreden bevel zelf ook concreet is gemotiveerd over en rekening is gehouden met het gezinsleven van verzoekster met haar echtgenoot in België.

Zoals reeds werd vastgesteld in de bespreking van de middelen tegen de eerste bestreden beslissing heeft verzoekster geenszins aannemelijk gemaakt dat haar echtgenoot omwille van zijn gezondheidsproblemen afhankelijk is van haar zorgen en wordt er evenmin aangetoond dat verzoekster zich niet eventueel samen met haar echtgenoot naar Georgië of het land van de bevoegde consulaire post kan begeven, dan wel dat zij contact kunnen houden via moderne communicatiemiddelen of periodieke bezoeken. Verzoekster betwist op zich niet dat het gaat om een tijdelijke scheiding opdat zij zich in regel stelt met de Belgische wetgeving. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat in de gegeven omstandigheden de tweede bestreden beslissing disproportioneel ingrijpt in haar recht op gezinsleven.

In zoverre verzoekster nog aanvoert dat zij geen familieleden meer heeft in haar land van herkomst wordt herhaald dat zij dit niet concreet aannemelijk heeft kunnen maken. Van een volwassen vrouw van 34 jaar die tot op volwassen leeftijd in haar land van herkomst heeft verbleven, kan verder in beginsel in alle redelijkheid de nodige zelfstandigheid worden verwacht opdat zij – minstens tijdelijk, in afwachting van de uitkomst van de gezinsherenigingsprocedure – opnieuw in haar land van herkomst kan verblijven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftientig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

T. LEYSEN

De voorzitter,

I. CORNELIS